

The Lady's Guard

Christi Caldwell

Copyright © 2017 Christi Caldwell

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pentru inima unei doamne

Christi Caldwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Pentru inima unei doamne / Christi Caldwell.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3331-6

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTI CALDWELL

*Pentru inima
unei doamne*

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

Prolog

Londra
Primăvara 1822

Lady Diana Verney își mușcă interiorul obrazului, privind doar în față, fără să se oprească.

Nu voia să se afle acolo.

Nu o dezgusta duhoarea de putrefacție și de moarte ce atârna greu în aer, ci mai degrabă teama.

Tăcerea puse stăpânire peste coridoarele late din Bedlam, în timp ce un îngrijitor cu obrazul ciupit de vărsat-de-vânt o conducea pe ele. Sunetul pașilor lor avea un ecou straniu în pereții văruiți.

„Nu ai de ce să te temi. Nu este ca și cum aici ar fi suflete care zgârie pereții, urlându-și nebunia...”

Un țipăt nesfârșit răsună din străfundul vechiului spital, făcându-i inima să îi bată nebunește. Diana iuți pasul, iar fustele îi foșniră frenetic în jurul gleznelor. Când auzi țipetele acelea de agonie ce răsunau pe coridoarele îndepărtate, își dădu seama că riscase urmându-l pe masivul gardian; locul acela era un adevărat iad.

După un drum lung și șerpuit, bărbatul se opri în fața unei uși din lemn care abia se vedea, fiind scorojită și plină de semne ale trecerii timpului. Era doar o bucată de lemn, însă Diana se holbă la ea, încremenită. Ce diferită era placa aceea din stejar de ușile sculptate și ornamentate din numeroasele reședințe ale familiei ei!

– Aveți zece minute, milady, tună gardianul, trezind-o la realitate.

„Zece minute.” La cât de lașă era, Diana nu își dorea nici măcar un minut.

Iar asta nu avea legătură cu faptul că, dacă ar fi fost descoperită acolo, reputația ei ar fi fost ruinată. Fusese distrusă cu mult timp în urmă.

Și nu încremenise fiindcă s-ar fi temut pentru reputația ei.

O încerca o teamă cu totul diferită. O teamă ce apărea doar atunci când se întrezărea viitorul. Ținând cont de viitorul care o aștepta pe ea, îi venea să o ia la sănătoasa. Voia să fugă cât mai departe și cât de iute ar fi purtat-o picioarele, până când clădirea, femeia din ea și toate celelalte lucruri ar fi dispărut și ar fi devenit doar o amintire îndepărtată a altcuiva.

Cu degete tremurânde, Diana își îndesă șalul în pelerină și își trece mâinile peste fuste.

„A venit momentul.“

Alungând sentimentul de panică, reuși să încuviințeze din cap.

Când servitorul împinse ușa, o izbi numaidecât mirosul înțepător de fecale și de urină și îi veni să verse. Scoase o batistă pe care și-o puse la nas.

Bătrânul gardian chicoti.

„Va sfârși închisă, ca mama ei... Întocmai ca mama ei.“

Degetele îi zvâcniră, simțind nevoia de a-și astupa urechile ca să alunge cuvintele acelea pe care le șopteau bârfitorii din întreaga Londră.

Dură câteva clipe până ce i se obișnuiră ochii cu spațiul întunecos. Celula fără ferestre nu era luminată de nici un felinar. Nu exista nici măcar o lumânare plasată strategic.

– Ce vrei?

Vocea aspră, cunoscută și totuși parcă străină se auzi ca un scârțait în camera înghesuită. Diana o căută cu privirea pe cea care rosti-se întrebarea. I se strânse inima.

Mama ei, cândva o ducesă mândră, cu o ținută regală, se afla într-un colț al celei mici. Își ținea genunchii la piept, iar părul îi atârna unsuros și vâlvoi pe spate. Nu mai semăna câtuși de puțin cu femeia care fusese cândva.

Amfitrioana atotputernică și dominatoare a Londrei se transformase într-o creatură animalică, ghemuită într-un colț.

Cu degete tremurânde, Diana își dădu jos gluga.

– Diana?

Ducesa se căzni să se ridice și se împletici când făcu un pas în față. Se împiedică, după care se târî spre ea, ca un câine rănit.

Dianeii i se puse un nod în gât când văzu în ce hal ajunsese mama ei.

– Mamă, se bălbâi ea, făcând un pas șovăielnic în față.

– Diana, șopti ducesa.

Duhoarea de transpirație și de trup nespălat îi umplu nările. Simți că se sufocă, urându-se pentru că o băgase în seamă, urându-se pentru că îi păsa. Când se aflase la adăpost, în siguranță, îi fusese foarte ușor să își urască mama pentru nelegiuirile ei. Dar acum, suferința femeii o smerea și o durea.

– A venit.

– Da, mamă, rosti ea cu o voce aspră din pricina vinei și a regretului.

Petrecuse zile întregi făcându-și curaj să vină în locul acela. În cele din urmă, venise pentru că femeia aceea îi dăduse viață, iar ea îi datora o vizită. Acum, când o vedea din nou, tristețea fu mai grea decât simțul datoriei. Diana întinse mâna, iar mama ei își strecură numaidecât degetele murdare și pătate printre ale ei. Diana se holbă la unghiile crestate ale mamei. Îi simți pielea aspră și bătătorită pe mănua ei până atunci imaculată. Atingerea dintre mâna mamei și mănua ei o umplu din nou de tristețe. Cât de repede ajungea o persoană de la a trăi la... *asta*.

– E aici, șopti ducesa. S-a întors.

Oare așa ajungeai după o viață de solitudine? Să vorbești singur?

– Sunt aici. Diana o strânse ușor de mână. Îmi pare rău că nu am venit mai repede...

– Ești ducesă? o întrebă mama ei pe un ton stăruitor, dându-i drumul la mâini. Își apucă fiica de braț. Zi-mi că ești ducesă! adăugă ea și își înfipse unghiile colțuroase prin țesătură dureros de tare în brațele Dianei.

Asta o întrebăse?

Biletelul pe care îl primise pe furiș de la Bedlam nu fusese trimis din dorința de a-și vedea singura fiică sau ca să-și exprime regretul ori rușinea pentru ceea ce făcuse, ci ca să întrebe de statutul marital al Dianei? Simți în piept un junghi de durere cruntă.

– Mamă? întrebă ea cu grijă.

Toată viața Dianei, mama ei se agățase de speranța că fiica ei avea să se mărite cu fiul și moștenitorul ducelui de Somerset, Lord Westfield. Fusese atât de hotărâtă ca această căsătorie să aibă loc, încât încercase să orchestreze uciderea femeii pe care o iubea cu adevărat Lord Westfield – sora vitregă a Dianei. Dorința aceasta o adusese între zidurile acelea, iar întrebarea ei arăta că încă o mistuia.

– Lord Westfield, spuse mama ei, cu un ton înfiorător de normal, ce nu se potrivea deloc cu felul în care privea în gol.

– Mamă, repetă Diana rar. Îți amintești că Lord Westfield s-a căsătorit cu Helena? „Te rog, dă dovadă de remușcare! Te rog, arată-mi că ți-e rușine și groază și că te simți vinovată pentru ce ai încercat să faci!”

Mama ei încremeni, ca statuile acelea macabre ce străjuiau treptele spitalului.

– Helena? repetă ea, de parcă nu ar mai fi auzit numele acela până atunci. Numele unei femei pe care o vânduse unei brute de pe stradă și pe care apoi încercase să o ucidă cu ajutorul aceluiași bărbat mulți ani mai târziu. Își înalță capul într-o poziție nefirească. Apoi o strălucire nebună îi licări în ochi. Dar nu e moartă? șopti ducesa. Apucă cu degetele murdare și pătate pelerina Dianeii. O trase înspre ea cu o forță surprinzătoare și o scutură. Zi-mi că e moartă! Zi-mi că nu a fost totul în zadar și că vei fi viitoarea ducesa! Atunci totul va fi în regulă. O datorie plătită.

Dianeii i se făcu greață și se trase cu forța din strânsoarea femeii nebune care o născuse. Se împletici când se dădu în spate, lovindu-se de patul îngust din metal acoperit cu cearșafuri albe pătate.

– Nu sunt ducesa, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Helena și Lord Westfield s-au căsătorit.

Mama ei începu să își smulgă părul din cap.

– Nu, nu, nu! gemu ea și începu să se plimbe încolo și înapoi prin încăperea strâmtă. Apoi își înalță capul. În ochi îi licăriră semințele urii și ale nebuniei. A venit momentul să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească!

În timp ce ducesa nebună bombănea și mormăia pentru sine, Diana se îndepărtă ușor.

Venise acolo sperând cu disperare să vadă o fărâmă de bunătate în mama ei. Avusese nevoie de asta. Din motive deopotrivă egoiste și altruiste. Dar nu mai rămăsese strop de bunătate în mama ei. Poate că nu existase niciodată.

În timp ce mama ei continuă să vorbească fără rost, Diana se apropia încet de ușa închisă, îndepărtându-se de femeia care îi dăduse viață și care încercase să ia viața cuiva. Chiar viețile a două persoane. A fratelui vitreg al Dianeii și a surorii ei vitrege.

Diana bătu grăbită în ușă, preferând nesiguranța pe care i-o transmitea gardianul care aștepta de partea cealaltă în locul femeii nebune care acum bolborosea și chicotea pentru sine.

Ușa se deschise.

– Diana? strigă mama ei, în timp ce Diana ieși pe coridor.

Dar ea iuți pasul, fără să se uite în urmă. Fără să se uite în celelalte celule care se treziseră la viață.

Diana se împletici, împiedicându-se în încercarea ei de a scăpa. Trupul îi tremura. „Acesta este viitorul meu.” Țipetele rugătoare ale pacienților se auzeau tot mai tare, înfricoșătoare și desperate. Diana gâfâi scurt și aspru în timp ce se grăbi spre libertate.

Își auzea inima bătându-i nebunește în urechi. Coborî în viteză treptele. Își ținu bine gluga pe cap și traversă iute strada, fără să își ia privirea de la trăsura care avea să o ducă spre libertate. Se opri, împleticindu-se.

Gâfâind de la efortul depus, trase adânc aer în piept de mai multe ori. Câteva clipe mai târziu, vizitiul o ajută să urce în trăsura, ducând-o departe de Bedlam și de ororile care într-o zi o așteptau acolo.

Diana își lăsă capul pe spate, pe perne.

„Sunt în siguranță.”

Capitolul 1

Londra, St. Giles

Primăvara 1823

Niall Marksman¹, cel mai de temut luptător din Dials, nu își câpătase numele de familie la întâmplare.

Fost cuțitar devenit proprietar și șeful paznicilor de la clubul Iadul și Păcatul, își alesese numele cu aceeași precizie metodică cu care îi selectase cândva pe lorzii și doamnele elegante de la care furase.

Dacă erai puștiul de origine umilă al unei târfe ieftine din Londra, născut pe străzi și dat pe mâna unui cuțitar, ți se permiteau anumite drepturi și responsabilități.

Să îți alegi propriul nume intra în cea dintâi categorie.

Să devii un luptător fără milă și lipsit de remușcări printre infractori se încadra în cea de-a doua.

„Ucide sau vei fi ucis!” Cuvintele acestea, întipărite în carnea și în mintea lui, fuseseră temelia existenței lui degradante. Semnul acela îl ardea prin materialul cămășii din mătase Dupioni pe care o purta.

Niall ședea în colțul îndepărtat al clubului Bârlogul Diavolului și bea tacticos din halba plină cu bere. Între timp, supraveghea anturajul inamicului. Niall era multe lucruri: un bastard, fost hoț de buzunare și ucigaș. Dar nu era prost. Știa că nu ar fi trebuit să intre în vizuina inamicului și să bea din băutura lui. Aroma înțepătoare de oțet îi arse nasul, confirmându-i că aceia care conduceau clubul erau niște scursori. Îi mai demonstra că el și frații lui își conduceau cu totul altfel imperiul de jocuri de noroc, Iadul și Păcatul.

Niall își trecu privirea peste clubul aglomerat, cercetându-l cu atenție. Nu îi scăpă nimic, de la paznicii relaxați, ocupați să se holbeze la prostituate, la dealerii iute de mână care împărțeau cărți de la fundul pachetului. Lorzii care începuseră de curând să frecventeze

¹ Marksman, în engleză în original, înseamnă „bun țințaș”. (n.tr.)

spelunca aceea erau prea beți și prea aroganți ca să își dea seama că erau jecmăniți de bărbatul care deținea localul. Iar paznicii erau prea afurisit de proști ca să observe că îi permiseseră inamicului să pătrundă în mijlocul lor.

Chiar și prin larma din club se auzi un zumzet puternic.

Fiecare mușchi i se trezi la viață. Se uită prin sală. Cercetă cu privirea, caută. Și apoi îl găsi pe... *Broderick Killoran*. Inamicul nemilos care aproape că o ucisese pe soția fratelui lui, Ryker Black, și care se infiltrasese în Iadul și Păcatul. Un diavol cu păr bălai, Killoran, în ținuta lui de un verde vibrant, potrivit mai degrabă pentru un lord simandicos, se plimba agale prin club, salutându-și clienții nobili, fără să îi bage însă în seamă pe marinarii și pe borfașii care îi clădiseră de fapt averea.

O ură usturătoare îi îngheță sângele în vene lui Niall, iar luptătorul din el urla să fie eliberat. Să ia cu asalt salonul și să îl sfâșie pe nemernic. Dar, pe vremea când fusese un huligan, i se predase lecția valoroasă a răbdării. Așa că rămase locului, cu borul pălăriei tras mult peste față, urmărind fiecare mișcare a lui Killoran. Nemernicul se deplasa cu pași leneși plini de o aroganță fudulă, iar Niall rânji din spatele halbei de bere.

Stătu la pândă până când Killoran se îndreptă spre intrarea din spate a clubului. Imediat ce trecu de el, Niall își lăsă băutura din mână și se ridică pe nesimțite.

– Ce seară încântătoare, nu-i așa, Killoran?

Bărbatul se răsuci cu o lipsă de finețe care l-ar fi făcut pe Diggory să îl ciomăgească cu sălbăticie. Niall simți un val de satisfacție când îi văzu chipul cadaveric.

Afișând același zâmbet ucigător ca atunci când omorâse ca să supraviețuiască, Niall își atinse borul pălăriei drept salut.

– Killoran.

Proprietarul clubului Bârlogul Diavolului privi scurt în jur. În ochi i se citeau furia și nehotărârea. Tot un copil umil crescut de Mac Diggory, Killoran știa cât de periculos era acel moment. Era un semn de slăbiciune faptul că inamicul tău se strecurase înăuntru atât de ușor pentru o confruntare. Într-o lume în care oamenii apelau la tine pentru protecție, trebuia să fii ireproșabil.

„Iar eu nu am fost...“, se gândi Niall. Mai întâi se infiltraseră oameni în odăile private, apoi Penelope aproape că fusese ucisă. Tatuajul de pe piept îi pulsă când își aminti lecția de viață primită.

Killoran își recăpătă rapid controlul asupra emoțiilor. Strânse din buze îndârjit.

– Marksman. Ezitarea te făcea să pari slab. Era o lecție pe care bărbatul acela cu siguranță o cunoștea. Situația e atât de disperată la clubul tău, încât a trebuit să îți cauți de lucru aici? adăugă el.

Niall chicoti.

– Ce vrei? întrebă Killoran.

– Nu am de gând să purtăm această conversație în mijlocul salo- nului tău de jocuri de noroc, cu călăii tăi pe aproape.

Își desfăcu jacheta, scoțând la iveală pistolul pe care îl ținea la îndemână.

Doi huligani de pe stradă, născuți în întuneric și instruiți de re- gele răului, se luptau acum pentru supremație, iar Niall și-ar fi vân- dut deja sufletul întunecat diavolului de zece ori înainte să se lase înfrânt de Killoran.

„Ucide sau vei fi ucis...”

Cuvintele îi răsunară în minte la fel de reale acum ca atunci când mentorul lui îi pusese întâia oară un pumnal în mână și îi poruncise să ucidă. Își simți măruntaiele încordându-i-se în timp ce se lupta cu amintirile.

– Brodie! Unde naiba ești? Ți-am spus că este nevoie de tine sus. Ophelia și Gert... Ah, mă scuzați!

Ambii bărbați se uitară la fata cu ochelari. Nu putea să aibă mai mult de 14 ani. Era zveltă, ca un copil oropsit de pe străzi, și singurul lucru care o deosebea de cei din St. Giles era materialul fin al rochiei de satin. O rochie ce îi dovedea statutul înalt în cadrul clubului.

– Du-te sus chiar acum, Cleo, spuse Killoran atât de scurt, încât o făcu pe fată să se încrunte.

Niall continuă să privească, de parcă ar fi nimerit atuul la cărți.

Killoran văzu încotro se uită Niall și se puse rapid între el și fată. În ochi i se citeau furia și dorința de a-l ucide. Bineînțeles că voia să-i facă felul. Doar aveau asta în sânge. Făcea parte din aluatul din care erau plămădiți, iar viețile lor inutile erau legate de acest lucru.

Oricine avea o vulnerabilitate. Însă Killoran avea două: fata și Bârlogul Diavolului.

Respect - Vin și eu imediat.

Bărbatul îi promise încordat fetei:

- Asta ai spus și mai devreme, se răsti ea. Fata cea ciudată făcu semn cu bărbia înspre Niall. El cine e?

- Nu acum, Cleo.

Între cei doi se ducea o luptă nerostită. Nici măcar Helena nu îl înfruntase pe Ryker așa cum o făcea fata asta în tăcere cu Killoran.

- În regulă, bombăni ea. Dar grăbește-te!

Îl mai privi o dată batjocoritor pe Niall, după care plecă.

- Ai cinci minute la dispoziție.

Killoran, rivalul lui, se urni din loc. Oare avea impresia că putea fi dus de nas cu una, cu două? Niall își scoase pistolul și se apropie de el, apăsându-i-l de spate.

Killoran se crispă.

- Fără gărzi.

- Am destulă minte încât să nu te ucid în clubul meu, zise Killoran încordat, în timp ce înaintă pe un coridor îngust luminat de câteva sfeșnice de perete. N-ar fi bine pentru afacerea mea.

Ajunseră la birou, iar Killoran apăsă clanța. Niall clipi, ca privirea să i se obișnuiască cu întunericul din încăpere, și se uită iute după inamici. Îl îmbrânci pe Killoran între omoplați, împingându-l în față.

Acesta înjură și se întoarse spre el. Cuvintele îi pieriră de pe buze când văzu arma pe care Niall o ținea îndreptată spre pieptul lui. Niall închise ușa cu călcâiul cizmei.

- Am auzit povești despre faptul că ai fi rău, Marksman, zise bărbatul în timp ce Niall încuie ușa după ei, dar nu am auzit niciodată că ai fi nebun.

Bineînțeles, cel care fusese numit moștenitorul lui Diggory, ultimul ucenic pe care acesta îl luase sub aripa lui și pe care și-l făcuse secund, auzise atât adevăruri, cât și povești inventate despre Niall și frații lui.

Fără să își dezlipească pistolul de Killoran, cercetă din nou încăperea.

- Probabil că o cauți cu lumânarea dacă ai intrat în clubul meu.

- Oamenii tăi au înjunghiat-o pe Penelope Black de parcă ar fi fost un câine pe stradă! se răsti Niall.

De fapt, el nu avusese grijă de ea, iar din acest motiv soția lui Ryker aproape că plătise cu viața. Furia se așternu din nou peste el, ca o pătură roșie, orbindu-l pentru o clipă.

Killoran își scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă.

- Nu m-am atins de soția lui Black. Nici unul dintre oamenii mei nu s-a atins de ea.

„Ucide sau vei fi ucis... Ucide sau vei fi ucis!”

Se duse cu pași apăsați spre Killoran, care se dădu rapid în spate.

Niall îl doborî cu o singură lovitură în nas.

Ticălosul se prăbuși la pământ.

- Asta a fost pentru soția lui Black!

Un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă mai demult. Ar fi trebuit să se răzbune cu câteva săptămâni în urmă, când oamenii lui Killoran aproape că o uciseseră pe Penny.

Killoran își frecă maxilarul și se ridică în picioare cu ușurința unui gentilom care își salută vizitatorii într-un salon fandasit. Scoase o batistă de un galben pal din haină și și-o apăsă pe nas. Materialul căpătă numaidecât o culoare rubinie din pricina sângelui.

Bărbatul din fața lui amenința siguranța pe care el și frații lui o câștigaseră cu greu, pentru care răniseră, sfârtecaseră și, în cazul lui Niall, uciseseră.

- Dacă te mai apropii de oamenii mei, te voi găsi, îi jură Niall, împungându-l cu pistolul. Te voi vâna și îți voi scoate mațele prin gât, după care te voi îneca cu ele!

Killoran nu dădu nici un semn de intimidare la auzul amenințării făcute de Niall. Proprietarul îmbrăcat elegant își puse un picior în față.

- Dacă aș fi vrut să o rănesc pe doamnă, în ziua aia ar fi murit pe stradă, spuse el degajat, ca și când ar fi discutat despre vreme sau despre vreun pariu.

Oricine altcineva ar fi fost cel puțin îngrozit de o astfel de mărturisire, dar Niall avusese mereu de-a face doar cu o astfel de cruzime.

- Chiar mă crezi atât de prost încât să înghit o minciună învelită în rahat? îi răspunse el batjocoritor.

Lui Killoran îi zvâcni colțul drept al gurii, dar nu spuse nimic.

Niall coborî pistolul.

- Oamenii tăi s-au infiltrat în clubul nostru.